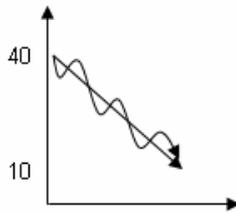

TRADING CONCEPT ตอน การเข้าซื้อด้วยกลยุทธ์ (3)

ต่อกันจากฉบับที่แล้วนะคะ เราได้เปรียบเทียบการเข้าซื้อด้วยวิธี DCA และ VA กันไปแล้วในกรณีราคาเป็นขาขึ้น ทั้งแบบที่ผันผวนมากและผันผวนน้อย คงพอทำให้เห็นข้อดีข้อด้อยของแต่ละวิธีไปแล้วนะคะ

ฉบับนี้เราจะมาเริ่มกันด้วยการเปรียบเทียบวิธี DCA และ VA กันต่อ แต่เป็นกรณีราคาเป็นขาลงครับ ลองมาดูกันเลยดีกว่า

สมมติให้ เลือกหุ้นผิดตัว คือได้หุ้นที่ราคาค่อยๆ ลดลงคือ ปีที่ 1 ถึงปีที่ 5 (60 เดือน) ราคาวิ่งจาก 40 บาท ไป 10 บาท แต่ระหว่างทาง ราคาอาจผันผวน

กรณี 1 ผันผวนน้อย

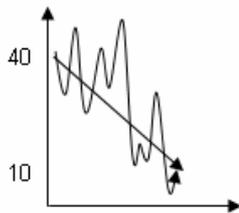
คือ +/- ไม่เกิน 2% จากราคาระหว่างทาง ดังรูป
ใช้วิธีสุ่มตัวเลขพบว่า เมื่อครบ 5 ปี

นักลงทุน A จะมีพอร์ตขนาด 2.8 ล้านบาท จากเงินลงทุน 6 ล้าน (ขาดทุน 3.2 ล้านบาท) มีหุ้นในมือ 280,000 หุ้น ต้นทุนเฉลี่ย 21 บาท

นักลงทุน B จะมีพอร์ตขนาด 6 ล้านบาทตามเป้า จากเงินลงทุน 11.0 ล้าน (ขาดทุน 5 ล้านบาท) มีหุ้นในมือ 600,000 หุ้น ต้นทุนเฉลี่ย 18 บาท

กรณี 2 ผันผวนมาก

สมมติให้ +/- ไม่เกิน 15% จากราคาระหว่างทาง ดังรูป
ใช้วิธีสุ่มตัวเลขเหมือนเดิมผลคือ

นักลงทุน A จะมีพอร์ตขนาด 2.8 ล้านบาท จากเงินลงทุน 6 ล้าน (ขาดทุน 3.2 ล้านบาท) มีหุ้นในมือ 280,000 หุ้น ต้นทุนเฉลี่ย 21 บาท

นักลงทุน B จะมีพอร์ตขนาด 6 ล้านบาทตามเป้า จากเงินลงทุน 9.5 ล้าน (ขาดทุน 3.5 ล้านบาท) มีหุ้นในมือ 600,000 หุ้น ต้นทุนเฉลี่ย 16 บาท

สรุปผลของทั้งสองวิธีได้ ดังนี้

1. วิธี DCA ยังช่วยให้มีต้นทุนเฉลี่ย ที่ค่อนข้างคงที่ ไม่ว่าจะระหว่างทางตลาดจะผันผวนมากหรือน้อย จึงได้ต้นทุนเฉลี่ยอยู่กลางๆ และขาดทุนค่อนข้างคงที่
2. วิธี VA ก็ยังทำให้มีต้นทุนเฉลี่ยต่ำกว่า อย่างไรก็ตามก็ถึงต้นทุนเฉลี่ยจะต่ำกว่า แต่การซื้อเพิ่มเมื่อมูลค่าพอร์ตลดลงทำให้มีหุ้นมากกว่าวิธี DCA อยู่กว่าเท่าตัว ยอดขาดทุนเป็นตัวเงินจึงสูงกว่า

ขอเพิ่มเติมข้อสังเกตของวิธี VA อีกนิดนะคะ จะเห็นว่าในกรณีที่ 2 แม้จะมียอดที่เป็นตัวเงินขาดทุนเท่ากับวิธี DCA แต่หากราคามีการกลับตัว จะสามารถกลับมาคืนทุนได้เร็วกว่า (เนื่องจากราคาที่ผันผวนมาก ช่วยดึงต้นทุนเฉลี่ยให้ต่ำลง)

ด้วยความคั่นมือ ผมได้ลองปรับค่าความผันผวนของราคาเพิ่มขึ้นเป็น 30% ไม่น่าเชื่อว่าวิธี VA จะสามารถดึงต้นทุนเฉลี่ยให้ลงมาต่ำกว่า 10 บาท และกลับมากำไรได้ครับ (ทั้งๆ ที่ราคาลดจาก 40 บาท มาจบที่ 10 บาท)

Portfolio Rebalancing

วิธีนี้ไม่ใช้การทยอยซื้อสะสมหุ้นทุกๆ เดือนแบบ DCA และ VA นะครับ แต่จะเป็นซื้อทั้งก้อนในครั้งเดียว จากนั้นจะทำการซื้อขายอีก ก็ต่อเมื่อมูลค่าพอร์ตเพิ่มหรือลดจนถึงจุดที่กำหนดเท่านั้น เช่น ดันไปซื้อหุ้นไว้ 1 ล้านบาท จากนั้นตั้งกรอบไว้ที่ +/- 20% แสดงว่าจะทยอยขายบางส่วนเมื่อมูลค่าพอร์ตโตไปเกิน 1.2 ล้านบาท และจะนำเงินมาลงทุนเพิ่มเมื่อมูลค่าพอร์ตลดลงต่ำกว่า 0.8 ล้านบาทนั่นเอง

แนวคิดที่แฝงอยู่ในวิธีการนี้ก็คือการซื้อถูกขายแพง โดยหุ้นที่เราเลือกดีแล้วนั้น บางช่วงหากราคาขึ้นไปสูงมาก ก็จะขายนำกำไรบางส่วนออกมาก่อน และหากบางช่วงราคาหุ้นตกลงไปมาก ก็จะนำเงินมาลงทุนเพิ่ม จะเห็นว่าแนวคิดนี้ไม่ต่างจากของ VA มากนัก

สำหรับในทางปฏิบัติแล้ว นักลงทุนอาจใช้เทคนิคนี้สำหรับทำ Asset Allocation เช่น นักลงทุนที่อายุยังน้อยรับความเสี่ยงได้มาก อาจต้องการลงทุนในหลักทรัพย์ 80% และตราสารหนี้ 20% แต่เมื่อเวลาผ่านไป หากหลักทรัพย์ให้ผลตอบแทนสูงกว่าตราสารหนี้ ก็จะทำให้สัดส่วนระหว่างหลักทรัพย์กับตราสารหนี้เปลี่ยนไปแล้ว นักลงทุนก็อาจตั้งเกณฑ์ว่าหากผลตอบแทนหลักทรัพย์มากถึงจุดไหนจึงจะทำการปรับสัดส่วนพอร์ต หรือบางท่านอาจใช้เกณฑ์ด้านเวลาที่ไม่ผิดอะไร เช่น ปรับทุก 6 เดือนหรือ 1 ปี เป็นต้น

สรุปคือวิธีที่ 3 นี้ ไม่ได้ใช้โดดๆ แต่อาจใช้ร่วมกับวิธี DCA หรือ VA ก็ได้ครับ

รอบรั้ว ลงทุน ตอน ชื่อย่อ DW รูปแบบใหม่

ที่ผ่านมา เราเคยคุยกันไปเกี่ยวกับเครื่องมือทางการเงินที่ซื้อขายกันในตลาดหลักทรัพย์ หนึ่งในนั้นคือ Derivative Warrant ขออนุญาตไม่เล่าลักษณะและข้อดีข้อเสียของ DW ขำนะครับ ถ้าใครอยากทวนสามารถกลับไปอ่านได้ในฉบับที่ 23 ครับ

พอดีในเดือนที่ผ่านมามีการเปลี่ยนแปลงบางส่วน โดยเฉพาะวิธีการเรียกชื่อ DW ในกระดานซื้อขาย แต่ไม่ต้องตกใจ เพราะจะกระทบหรือใช้กับเฉพาะตัวที่เพิ่งเข้ามาใหม่ สำหรับของเก่าที่มีอยู่เดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลง (ใช้ชื่อเดิมไปจนกระทั่งหมดอายุ) พุดง่าย ๆ ตอนนี้ DW ที่ซื้อขายอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ที่มีชื่อเรียกอยู่ 2 แบบ คือแบบเก่าและแบบใหม่ปนกันอยู่ สังเกตได้ดังนี้ครับ

รูปจาก <http://www.set.or.th>

แบบเก่าคือตัวชื่อย่อสีขาว มี 8 ช่อง ใช้ บอกลิขสิทธิ์อ้างอิงไม่เกิน 4 ช่อง (อาจน้อยกว่าก็ได้ตามแต่ชื่อย่อ เช่น **AOT** ก็ใช้แค่ 3 ช่อง แต่ถ้าลิขสิทธิ์อ้างอิงเป็น **BANPU** ก็จะใช้แค่ **BANP**) อีก 2 ช่องเป็นรหัสโบรกเกอร์ที่ออก และ 2 ช่องท้ายเป็น ชนิด (C หรือ P) และรุ่น (เริ่มจาก A เป็นต้นไป)

ข้อเสียคือ นักลงทุนต้องไปดูข้อมูลเพิ่มเติมอื่นๆ ที่มีผลราคาของ DW เช่น ราคาใช้สิทธิ อัตราใช้สิทธิ วันที่ใช้สิทธิ เป็นต้น

แต่แบบใหม่ จะเพิ่มช่องสีเขียวมา 4 ช่อง บอกรปีและเดือนของวันซื้อขายสุดท้าย ทำให้นักลงทุนคัดกรองเบื้องต้นได้ก่อน แล้วค่อยไปดู ราคาใช้สิทธิ และอัตราใช้สิทธิ อีกที (ขอขำนะครับ แม้จะมีการบอกเรื่องวันที่ซื้อแล้ว ก่อนลงทุนต้องเข้าไปดูราคาใช้สิทธิ และอัตราใช้สิทธิเสมอครับ)

เนื่องจากช่วงนี้ภาวะตลาดผันผวนขึ้นๆลงๆ ทำให้ DW เป็นที่นิยมมากขึ้น เพราะมีให้เลือกลงทุนทั้งขาขึ้น (ชนิด C) และ ขาลง (ชนิด P)

นอกจากนี้ ตลาดหลักทรัพย์ ยังเพิ่มความหลากหลายให้ อีกคือ ก่อนหน้านี้ DW จะอ้างอิงแต่หุ้นใน SET50 แต่ตอนนี้ **ขยายไปยัง SET100** บางตัวด้วยครับ ปัจจุบันนี้เริ่มมี DW ที่ใช้หลักการเรียกชื่อใหม่นี้มาซื้อขายกันหลายตัวแล้วครับ

ภาษากับ Derivative Warrant

ก่อนไปขอทั้งท้ายเรื่องภาษีนิดหนึ่งครับ อันนี้อาจมีลักษณะแตกต่างจากหุ้นสามัญตรงที่ เมื่อหมดอายุ หากมีสถานะเป็น **in-the-money** หรือพุดง่าย ๆ คือ DW ใบนั้นมีค่า นักลงทุนจะได้รับส่วนต่างราคาหรือค่าที่มีอยู่นั้นจากโบรกเกอร์ผู้ออก แต่จะมีภาระด้านภาษีนะครับ (ไม่ได้รับยกเว้น เพราะถือว่าไม่ใช่กำไรจากการขายหลักทรัพย์) ดังนั้นทางเลือกหนึ่งคือนักลงทุนควรขาย DW ที่ถืออยู่ออกไปก่อนวันหมดอายุเสมอครับ •

คำคมเขียนหุ้น

จอร์จ โซรอส (George Soros)

“ผมสร้างฐานะที่มั่งคั่งได้ เพียงเพราะว่าผมรู้ เมื่อผมทำผิด”

“I’m only rich because I know when I’m wrong.”

รายงานฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยข้อมูลเท่าที่ปรากฏและเชื่อว่าน่าเชื่อถือได้แต่ไม่ถือเป็นภาระยืนยันความถูกต้องและความสมบูรณ์ของข้อมูลนั้นๆ โดยบริษัทหลักทรัพย์ ยูโอบี เคียฮัน (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) ผู้จัดทำขอสงวนสิทธิ์ในการเปลี่ยนแปลงความเห็นหรือประมาณการที่ปรากฏในรายงานฉบับนี้ โดยไม่ต้องแจ้งล่วงหน้า รายงานฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจของนักลงทุน โดยไม่ได้เป็นการชี้นำชักชวนให้นักลงทุนทำการซื้อขายหลักทรัพย์ หรือตราสารทางการเงินใดๆ ที่ปรากฏในรายงาน